Čís. 6395.

Okolnost, že byl pachateli prominut předchozí trest amnestií s účinky § 1 zákona o podmíněném odsouzení, nebrání soudu, aby k němu přihlédl při zkoumání předpokladů § 1 zákona o podmíněném odsouzení.

(Rozh. ze dne 17. listopadu 1939, Zm II 144/39.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl odvolání obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle podle § 153 tr. z.

Důvody:

Odvolání obžalovaného napadá rozsudek ve výroku o nepovolení podmíněného odsouzení výtkou, že nalézací soud neprávem obžalovanému odepřel toto dobrodiní zákona, když nebyl dosud trestán a když trest, uložený mu rozsudkem krajského soudu z 25. října 1938 pro zločin podle § 153 tr. z., byl amnestován.

Odvolání je bezdůvodné. Okolnost, že obžalovaný nebyl dosud trestán, nemůže mu sama o sobě zajistiti podmíněné odsouzení, když jest tu jiný vážný důvod, z něhož se výkon trestu jeví potřebným k jeho polepšení.

Obžalovanému byl sice podle obsahu spisů prominut trest, uložený dřívějším rozsudkem za trestný čin stejného druhu, podle amnestie, udělené rozhodnutím vlády republiky Československé ze dne 7. října 1938 s účinky § 1 zák. o podmíněném odsouzení. To však není na překážku, aby soud při novém odsouzení obžalovaného, zkoumaje otázku, zda má býti nový trest, uložený pozdějším rozsudkem, podmíněně odložen, nepřihlížel ke skutečnosti, že se obžalovaný již dříve zachoval způsobem, z něhož nelze vyvoditi závěry pro podmíněné odsouzení ve smyslu § 1 zák. o podmíněném odsouzení, neboť se pachatel v takovém případě podle § 1, odst. 2 zák. o podmíněném odsouzení ovšem nepokládá za odsouzeného, neznamená to však, že se onoho trestného činu vůbec nedopustil, a má to pouze ten význam, že spáchá-li nový trestný čin, nemůže mu býti po případě odepřena polehčující okolnost zachovalosti a že na druhé straně nelze uznati na přitěžující okolnost zpětilosti.

Nalézací soud tedy nepochybil, když při rozhodování otázky podmíněného odsouzení hleděl i na dřívější odsouzení obžalovaného.

Čís. 6396.

Byl-li někdo nazván obecně podvodníkem, není k důkazu pravdy třeba dokazovati všechny znaky skutkové podstaty zločinu podvodu. Podvodníkem rozumí obecná mluva již toho, kdo chce někoho lstivým jednáním přiměti k jednání, k němuž by se jinak neodhodlal.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1939, Zm I 407/39.)